

Indenrigsministeren (Singerløv): Det meget ærede 3dje kongevalgte Medlem (Kahser) begyndte med at sige, at det var et Lovforslag, der kom i rette Tid, og henførte dette „rette Tid“ til Udløbet af forskellige Koncessioner. Jeg tror, at det ærede Medlem har fuldkommen Ret deri, at det vil være nødvendigt til en vis Grad at træffe andre Bestemmelser ved Udløbet af disse Koncessioner end dem, man har nu. Jeg er nemlig ikke enig med et andet Medlem, det ærede 1ste Medlem for 6te Kreds (S. Pedersen) i, at Staten afstaar en meget værdifuld Ret eller har meget store Interesser at varetage ved Udløbet af Koncessionen. Ganske vist kan Staten overtage Anlægget; hvis jeg husker ret, staar der endogaa, at Staten kan overtage det samlede Anlæg ved Udløbet af Koncessionen. Men naar man ret skal til at analysere det — og man kan maasse i et Udvalg komme til nærmere at overveje, hvorledes det vil stille sig — vil man se, at der til den Ret, som Staten har, er knyttet ganske overordentlige Vanskeligheder, og jeg ved slet ikke, hvad Staten skulde gøre, naar den skulde til at overtage disse Sporvejsanlæg, saaledes som Bestemmelserne nu ere. Det er selvfølgelig kun Anlægget, Sporene og maasse lidt mere, men ikke Materiellet og alt, hvad dertil hører, som Staten skal overtage. Jeg tror altsaa ikke, at Staten tager Stude ved at vedtage Lovforslaget. Det ærede kongevalgte Medlems Syn var noget andet, idet han sagde: Nu kommer Sagen over i de rette Hænder. Det er egentlig et Hovedpunkt i Lovforslaget. Medens det hidtil har været Centraladministrationen, som har været afgørende, saa har Kommunernes Stilling været sekundær; de ere naturligvis blevne hørte, og jeg kan gerne tilføje, at naar Administrationen engang ikke har villet gaa den Vej, som Kommunerne anbefalede at gaa, har man været ikke blot ikke glad der ved, men saa har man virkelig taget Administrationen det ilde op. Derfor har man foreslaaet det, der her foreligger, og sagt, at det er Bejadministrationen, som skal have det afgørende Ord; den kan ikke blot sige ja, men ogsaa nej. Deraf følger, at det er meget vanskeligt at komme ind paa det Spørgsmaal, som jeg forøvrigt indrømmer har Interesse, nemlig det, der blev opfattet af det ærede 5te Medlem for 2den Kreds (Zunn), nemlig Afgørelsen af en Strid mellem de forskellige Vejbestyrelser, og hvad der skal ske, naar de ikke kunne enes. De have nok en over dem, for saa vidt Koncessionens Givelse angaar, men de have ikke en Myndighed over sig, som staar saaledes, at den kan fremtvinge

Koncessionen. Saaledes staar det ikke, de maa altsaa forliges. Jeg tror nu ikke, man skal være saa bange for det Spørgsmaal. — Det samme ærede Medlem mente, at der burde være en Bestemmelse om, hvorledes Forholdet skulde ordnes i et saadant Tilfælde, som var indtruffet med Strandvejens Sporvejselskab. Man mangler nu ikke alle Bestemmelser for dette Tilfælde, men det er ganske overordentlig vanskeligt at faa en Bestemmelse her, som kan siges at løse Vanskelighederne i alle Tilfælde. Smidterid er det jo ogsaa noget, der nærmere kan blive Tale om. — Der blev ogsaa gjort en Bemærkning af det ærede 8de Medlem for 2den Kreds (S. Sørensen) om Forholdet mellem Sognekommuner og Amtskommuner, og der kan være al Tøje til at opfaste dette Spørgsmaal, men det er jo ingenlunde sagt, at Loven skal løse det i større Omfang, end det her sker. Her staar nemlig at: „naar vedkommende Gade- eller Vejbestyrelses Samtykke til det paagældende Anlæg foreligger,“ kan Indenrigsministeren „meddele Eneret for et bestemt Tidrum eller paa ubestemt Tid“. Altsaa det kommer an paa, hvem er vedkommende Vejbestyrelse? Paa Sognekommunernes Veje er det jo Sognekommunen, og paa Amtsvejene er det utvivlsomt Amtskommunen; paa de Veje, som høre under Sognekommunerne eller f. Eks. i Handelspladserne, som ere under Amtsrådet, kommer det Spørgsmaal op: Hvad har Amtsrådet at sige paa de Veje i dette Tilfælde? Dette Spørgsmaal maa ganske sikkert afgøres efter de almindelige Regler for Vejbestyrelsernes indbyrdes Forhold. Jeg tror ikke, det behøver at afgøres paa denne Lov; der har været Tale derom, men i og for sig er der ingen Trang til at behandle Spørgsmaalet paa denne Lov, da vi have almindelige Regler om, hvorledes den ene og den anden Vejbestyrelses Forhold er, saa det behøves ikke her, men det kan godt være at det er praktisk, at besatte sig med Spørgsmaalet. For Frederiksberg foreligger Spørgsmaalet aktuelt og har foreligget i de senere Aar, men hvis jeg husker ret, har det dog ikke givet Anledning til Vanskeligheder.

Da ikke flere ønskede at høre sig, sluttedes Forhandlingerne.

Lovforslagets Overgang til anden Behandling
vedtoges uden Afstemning.